

Г

- Как да заплашиш човек, който не се страхува от смъртта? – беше големият въпрос в стратегията, разработвана от отдела на Морски. Бяха се опитали да спрат Горски на всички нива. Всичките му инициативи и проекти се блокираха по един или друг начин. Но той се появяваше с нови. А също така имаше и стабилна аудитория, пред която да се заяви. Той създаваше усещането, че системата, която Организацията изграждаше, не е съвършена. Всички останали опоненти бяха преодоленни с времето. Никакви други външни гласове вече не можеха да се чуят. Организацията вече притежаваше монопол върху истината и историята. Оставаше само Горски, който се превръщаше в протест със самото си съществуване. Но той вече беше твърде публична личност, за да могат просто да го ликвидират, а ако го направеха, щяха да го превърнат в икона. Нямаше как и да го изнудят – Горски нямаше живи роднини, нямаше семейство. И тогава решиха, че могат да не го заплашват, ами да го подкупят. Да му направят предложение, което да му донесе несънувани блага, но да изисква от него толкова усилия и време, че да го отклони от делата му, пречещи на Организацията.

Горски прие. Поработи три месеца, видя за какво става въпрос, взе си огромното възнаграждение за този кратък период и напусна. После си освободи още повече време, за да действа срещу статуквото.

Морски се усмихваше, докато разглеждаше папката със случая на Горски, без да усети, че Шефът е влязъл и го гледа.

- Смешничко ли ти е?

- Ммм. Да. Всъщност... да. Става интересно. Ще трябва да открием друг, съвършено неочакван вариант.

Шефът седна на стола до бюрото на Морски, без ни най-малко да споделя ентузиазма на подчинения си.

- Да. Именно за това съм тук.

Изглеждаше доста мрачен и на Морски му стана още по-интересно.

Ще трябваше да измислят нещо наистина специално.